

Monica MIHAI

*Esti un om frumos!
Învată să te iubești.*

— când iubirea învinge tot —

Bookzone
București, 2020

Prefață

Sunt multe întrebări în sufletul unei femei care rămân fără răspuns. Și cele mai multe apar din iubire. Din iubire de sine sau poate că din ne iubire de sine. Dar cele mai multe întrebări par să se nască, totuși, din iubirea pentru el.

Iubirea este sentimentul care are puterea să îți umple sufletul și, deopotrivă, să te facă să te simți mai goală ca niciodată. Asta doar în cazul în care nu știi cum să o prinzi și să o închizi definitiv în suflet. Iar apoi să o îmblânzești și să faci din ea prietena ta cea mai bună. Și comoara cea mai de preț.

Ești un om frumos! Învață să te iubesti. este o poveste de iubire care s-a nă-

cut în sufletul unei femei și care a călătorit mai mult în sufletul bărbatului ei iubit. Și pentru că nu și-a găsit locul în sufletul lui, ea s-a întors acasă în inima femeii pe care a construit-o. Acolo, ea a devenit necondiționată și suficientă în-cât să poată umple pentru totdeauna și sufletul ei sensibil de femeie, dar și sufletul lui puternic de bărbat.

Apoi, iubirea adevărată le-a legat sufletele fericite amândurora și a rămas acolo. Pentru veșnicie. Să demonstreze timpului că ea este mai presus de orice și că unei iubiri adevărate nu-i poți pune lacăte, lanțuri sau bariere, pentru că iubirea este însăși libertate. Pe iubire poți încerca să o înșeli, să o amăgești sau să o minți, împachetând formalul vieții cotidiene în lecții care s-o țină pe loc.

Dar, mai devreme sau mai târziu, iubirea se eliberează și se întoarce acasă acolo unde este locul ei – în inima femeii care își iubește bărbatul mai presus de ea însăși și în inima bărbatului care își iubește femeia mai presus de el însuși.

Esti un om frumos! Învață să te iubești..

Iubirea nu stă pe loc decât în inimile în care se simte dorit ă și așteptată.

Iubirea rămâne doar acolo unde este prețuită și unde ea strălucește ca o piatră prețioasă.

Iubirea este comoara pe care o descoperi în tine atunci când îl iubești necondiționat pe omul tău drag.

Iubirea te învață să devii tot ce odată îți imaginai că poți fi.

Iubirea e EA la sfârșit doar ca să îl lase pe EL să îi fie începutul.

*Și, ia zi, singurătate,
ce lecții vrei tu să mă înveți
dacă tot ești aici?*

Într-o zi...

Într-o zi, nu știu în care, toată durerea asta din mine se va transforma în iubire.

Într-o zi, toate câte le simt acum vor rămâne atât de în urmă, încât voi uita că eu am fost cea care le-a trăit.

Într-o zi, nici măcar nu-mi voi mai aminti că într-o marți după-amiază am rămas fără aer și m-am pierdut în mine.

Într-o zi, nimic nu o să se mai măsoare în tine. Și nici în mine. Ci doar în noi.

Într-o zi, bărbatul vieții mele mă va ține mândru de mână și îmi va câștiga toate războaiele din suflet. Da, bărbate, tu ești acela!

Într-o zi, bărbatul meu îmi va șterge lacrimile cu buzele lui de bărbat puternic.

Într-o zi, tot el îmi va spune că rămâne.

De tot.

Într-o zi, eu îi voi purta numele ca pe cel mai de preț diamant. Îl voi purta în fiecare parte din mine. Nu doar pe deget.

Într-o zi, fiecare cuvânt pe care l-am scris astăzi îmi va deveni o poveste frumoasă. Povestea vieții mele.

Într-o zi, tot ceea ce azi îmi pare atât de departe îmi va deveni parte din mine.

Atunci voi ști că am devenit suficient de pregătită ca să mă bucur din plin de tot ce am visat.

Iubește-mă ca-n prima zi

Cu ochii tăi albaștri

Eu te iubesc și în poezii

Doar ți-am promis că o să scriu, mai știi?

PARTEA I

Căutarea

*Cum să te vrea cineva când
tu singură nu te vrei?
El de ce să facă asta?*

1

*Iubirea nu stă pe loc decât
în inimile în care se simte
dorită și așteptată.*

A fost odată o zi

*A*zi e ziua în care am ridicat capul din pământ și mi-am privit imaginea din oglindă. Azi e prima dată când mă simt femeie și când tot corpul îmi este inundat de o fericire de nedescris. Nu știu de unde a început și cum de astăzi eu cea de ieri mă văd atât de frumoasă. Eu cea care m-am văzut atât de mică într-o lume plină de oameni mari.

Eu cea care am fugit de mine și m-am ascuns mereu în ceilalți. Pentru că acolo, în ei, nu era vorba despre mine. Eu n-am știut nimic despre mine până când viața nu m-a legat de mâini și de picioare și m-a trântit cu forța la pământ singură, în lipsa lui, cel pe care simțeam că îl iubesc din prima zi.

Ce bine că sunt Femeie!

Am strigat cu voce atât de tare, încât, cel mai probabil, m-au auzit și cele mai întunecate părți care se ascundeau încă în mine.

O bucurie atât de mare îmi izvora din suflet, continuu, atât de intens, încât îmi priveam fiecare bucată din mine și, pentru prima dată, simțeam iubire, respect și prețuire. Pentru mine, cea care le-am dus pe toate cu capul sus și cu inima bună. Și, de cele mai multe ori, cu lacrimi în ochi. De neputință. De a-mi fi mie suficientă. Sau pe cine mințeam eu, de fapt? De a-i fi lui suficientă. Pentru că pe atunci, demult, totul se măsoara în el.

Într-o zi, nu știu în care,
toată durerea asta din mine
se va transforma în iubire.

Dar azi era altfel. Azi era prima dată când totul era diferit.

Am fugit repede în living. Tălpile mele goale atingeau atât de hotărâte fiecare treaptă, iar părul lung și blond îmi mângâia chipul plin de fericire. Am pus ambele mâini peste pianul plin de praf, am tras aer în piept și mi-am auzit inima cum bătea repede. Am țipat tare în toată casa goală:

Esti un om frumos! Invață să te iubești.

Mamă, m-am întors!
Și, de data asta, rămân.
Uite ce femeie frumoasă am devenit!

Am deschis larg ferestrele și am simțit mirosul de primăvară și adierea vântului care acum îmi era prieten și care nu mai era obligat să-mi șteargă doar lacrimile și neputința din suflet. O făcuse atât amar de timp.

Cât timp a trecut oare?
Câți ani am uitat de mine?
Câtă viață a trecut pe lângă mine?

Mă simțeam trezită dintr-un vis urât în care am stat prizonieră atât de mult timp, încât parcă mai trăisem o viață paralelă. Și acum mă întorsesem la mine, cea pe care o lăsasem în urmă fără niciun fel de regret, prea ocupată să jertfesc neputința și suferința. Pentru alții.

Îmi aminteam de mine ca de o femeie bătrână ajunsă în ultima ei zi de viață. Plină de regrete și de frustrare. Că nu a făcut mai mult. Că nu a putut mai mult. Că nu a știut mai mult. Simțeam milă pentru mine și orice încercam să îmi amintesc despre mine, cea de altădată, părea departe. Atât de departe, că îmi era imposibil să mai ajung acolo. Sau poate nu mai voiam să o fac!